

Arrest

nr. 290 338 van 15 juni 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 5 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 maart 2023, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 26 april 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 mei 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 december 2021 diende verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 21 maart 2023 verklaarde verweerder deze aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.12.2021 werd ingediend door :

[D.Y.]

*nationaliteit: Ghana
geboren te Accra [in] 1978
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene kwam toe in België op 06.09.2010 met een visum type C afgegeven door de Deense ambassade te Accra. Betrokkene werd hieropvolgend vastgehouden aan de grens in het kader van terugdrijving. Op 17.09.2010 diende zij haar eerste Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) in vanuit het gesloten centrum. Dit VIB werd afgesloten op 03.11.2010, de dag waarop betrokkene het Belgische grondgebied verlaten heeft. Zij werd namelijk gerepatrieerd naar Denemarken in het kader van de Dublin-akkoorden. Op 22.10.2015 diende betrokkene haar tweede VIB in vanuit een gesloten centrum. Op 16.11.2016 werd dit VIB afgesloten met een eenzijdige weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 25.10.2021 diende betrokkene haar derde VIB in. Dit VIB werd afgesloten op 28.12.2021 met een niet-ontvankelijke beslissing door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Het beroep dat betrokkene indiende tegen deze beslissing werd op 24.10.2022 verworpen door de RVV. De duur van de procedure – namelijk minder dan twee maanden voor het eerste VIB, iets meer dan een jaar voor haar tweede VIB en iets meer dan twee maanden voor haar derde VIB – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Volledigheidshalve wordt vermeld dat betrokkene reeds twee maal een aanvraag artikel 9bis indiende, dit op 27.03.2014 en 21.05.2018. Beide werden onontvankelijk beoordeeld op respectievelijk 25.02.2015 en 07.12.2020. Op 29.10.2021 diende betrokkene een aanvraag artikel 9ter in. Deze werd afgesloten met een onontvankelijke, doch ongegronde beslissing op 18.02.2022.

Betrokkene vermeldt in haar aanvraag dat zij Ghana ontvlucht is omwille van bedreigingen door haar oom, nadat die te weten kwam over haar biseksualiteit. Verder verklaart ze gevlucht te zijn omdat zij lid was van de politieke partij NPP en geconvoceerd werd door de politie. Betrokkene vreest het terugkeren naar haar land van herkomst om deze redenen. Betrokkene voegt echter geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar VIB naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Betrokkene vermeldt in haar aanvraag dat zij bevallen is van een dochter I.A., geboren op 27.07.2021. Zij legt hier echter geen enkel bewijs van voor. Daarenboven blijkt dit kind een andere moeder te hebben. Dit kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de bewering dat betrokkene een langdurige relatie gehad heeft met een Belgisch onderdaan, de heer E.V., dient te worden opgemerkt dat er op 11.08.2015 een negatief advies werd gegeven inzake het voorgenomen huwelijk tussen mevrouw en de heer V.E. door het parket van de procureur des Konings te Antwerpen. Dit huwelijk zou er niet op gericht geweest zijn een duurzame levensgemeenschap aan te gaan, doch wel om mevrouw een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen. Verder toont mevrouw op geen enkele manier aan dat zij momenteel nog steeds een koppel vormen. Dit argument vormt aldus geen buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst naar haar medische toestand en zij legt een medisch attest voor, opgesteld op 27.10.2021. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat haar medische problematiek nog steeds actueel is. Ook is uit het dit medisch attest

niet af te leiden dat het voor betrokkene onmogelijk is om te reizen. Verder dient er opgemerkt te worden dat dit medisch attest en de medische problematiek reeds ten gronde werden onderzocht in het kader van haar aanvraag art. 9ter. Deze aanvraag werd echter ongegrond verklaard op 18.02.2022. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar aanvraag art. 9ter aanhaalde. Bijgevolg wettigen de medische elementen geen andere beoordeling dan die van de ambtenaar-geneesheer. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Betrokkene beroept zich op de door artikel 8 EVRM geboden bescherming van haar gezins- en haar privéleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene geen enkel familielid in België vernoemt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Betrokkene vermeldt dat haar volledige netwerk zich in België bevindt en dat haar netwerk in België haar helpt voorzien in haar basis(behoefte), maar zij legt ook hiervan geen enkel bewijs voor. Ze verwijst verder naar de aard en intensiteit van haar sociale relaties, ze vermeldt dat ze een uitgebreid sociaal netwerk tot stand heeft gebracht en dat dit meer betreft dan "gewone" sociale relaties. Zij toont echter op geen enkele manier aan dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Betrokkene toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermens-waardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Betrokkene toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Ghana uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijft dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Tot slot

dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene in zijn land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn sociale banden in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen binding meer heeft met Ghana, dat zij geen eigendom of steun meer heeft in dit land waarop zij kan rekenen. Haar binding met het land van herkomst zou zij (stelselmatig) verloren zijn, zij zou geen reden hebben om terug te keren naar Ghana en zou er geen leven meer kunnen uitbouwen (temeer gezien de redenen van haar vertrek uit Ghana). Verder zou zij ter staving hiervan een verklaring van haar zus voorleggen. Echter, we stellen vast dat deze verklaring niet aan de aanvraag werd toegevoegd. Er moet worden opgemerkt dat het onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Ghana en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Daarenboven verklaarde betrokkene in haar laatste VIB dat zij nog steeds regelmatig contact heeft met haar zus Emma. Wat betreft de bewering dat het verblijf in Ghana bijzonder veel inspanningen, tijd en geld zou vergen waardoor het voor haar (gelet op deze omstandigheden) bijzonder moeilijk is, dient te worden opgemerkt dat het betrokkene vrij staat een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Re-integratie-bijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen eigendom of steun meer zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat de behandelingsduur van in het buitenland ingediende aanvragen zeer lange tijd in beslag kan nemen waardoor het haar onmogelijk zou zijn in te schatten hoelang zij in Ghana zou moeten blijven. We merken echter op dat men zich niet op voorhand kan uitspreken over de concrete behandelingsduur van de verblijfsaanvraag ingediend volgens de gebruikelijke procedure. Deze is namelijk afhankelijk van allerhande factoren die niet steeds op voorhand kunnen worden ingeschat. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat vanuit het buitenland ingediende aanvragen om te worden gemachtigd tot een verblijf niet binnen een redelijke tijdspanne zouden worden behandeld (RVV, arrest nr 248445 van 29 januari 2021). Uiteraard vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien (RVV, arrest 244112 van 16 november 2020).

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op haar elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aange-gaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet

aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond en dat zij het grondgebied diende te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Betrokkene maakte zelf de keuze om na haar repatriëring naar Denemarken terug te keren naar België, nog twee maal een VIB in te dienen, alsook meerdere aanvragen artikel 9bis en een aanvraag artikel 9ter. Het feit dat zij nog steeds in België verblijft, is het gevolg van haar eigen keuzes. Zij maakt de keuze om haar uiterst preciaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en de bevelen om het grondgebied te verlaten die al aan haar betekend werden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen bedreiging zou vormen voor de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene verwijst in haar aanvraag meerdere malen naar getuigenissen van vrienden en kennissen. Deze werden echter niet bij de aanvraag gevoegd.

De overige aangehaalde elementen (dat ze op een zeer goede manier geïntegreerd is, dat ze geworteld is in onze samenleving, dat ze de Nederlandse taal spreekt, dat zij deed wat ze kon om haar toegang tot de arbeidsmarkt te vergroten, dat ze vastgegroeid en geworteld is gedurende een zeer lange periode in onze samenleving, dat ze een belangeijk onderdeel vormt van de samenleving waartoe zij behoort, dat ze in staat is om te werken (en dus ook financieel bij te dragen aan de samenleving, dat ze woonachtig is in België, dat zij door het verstrijken van verschillende jaren een belangrijk sociaal welzijn tot stand heeft gebracht in België), haar oprechtheid, werkbereid, taalvaardigheid en normbesef, dat ze jarenlang gewerkt heeft, dat ze vermijdt dat zij ten laste valt van het sociale zekerheidsstelsel) verantwoordelijk niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster op:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING”.

Zij betoogt als volgt:

“1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. Door de verzoekende partij werd in haar aanvraag tot machtiging van verblijf zijn bijzonder langdurig verblijf in België benadrukt, nadat zij Ghana had verlaten. Verzoekster benadrukte eveneens de bijzonder lange periode dat zij afwezig is gebleven uit haar land van herkomst (Ghana), waardoor zij de binding met haar land van herkomst is verloren.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de door haar aangehaalde elementen in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf, waarbij verzoekster aangaf dat zij op 6 september 2010 op de luchthaven van Zaventem aankwam. Zij verbleef sindsdien in België, het land waar zij haar hoofdverblijf heeft.

Het bijzonder langdurig verblijf in België en de breuk met haar land van herkomst (Ghana) vormen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, zoals door de verzoekende partij werd aangehaald in zijn aanvraag.

Het is kennelijk onredelijk dat de gemachtigde stelt dat, gelet op de persoonlijke situatie van verzoekster, het als “onwaarschijnlijk” wordt beschouwd in de bestreden beslissing dat verzoekster geen binding meer heeft met haar land van herkomst omdat de verzoekende partij “ruim 30 jaar in Ghana” verbleef “waardoor volgens de gemachtigde “haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden (...) bijgevolg geenszins vergeleken [kunnen] worden met haar relaties in het land van herkomst”. Er werd kennelijk geen, dan wel onvoldoende, rekening gehouden met de zeer lange periode die verstreken is sinds verzoekster Ghana verliet en het verlies van binding met haar land van herkomst omwille hiervan.

Haar verblijf in België staat op de voorgrond net als de binding die verzoeker heeft opgebouwd alhier, niet het verleden dat hij heeft gekend in Ghana. De gemachtigde heeft hier geen tot amper oog voor in de bestreden beslissing door enkel zeer abstract te vermelden in de bestreden beslissing dat verzoekster “ruim 30 jaar in Ghana” verbleef “waardoor volgens de gemachtigde “haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden (...) bijgevolg geenszins vergeleken [kunnen] worden met haar relaties in het land van herkomst”. De gemachtigde miskent hierdoor de aangehaalde elementen door verzoekster in de bestreden beslissing. Er bovendien geen oog voor de binding die verzoekster heeft opgebouwd met België, hetgeen blijkt uit de verschillende documenten die hij heeft voorgebracht bij haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Deze verschillende documenten worden niet op een redelijke en zorgvuldige manier betrokken in de gemaakte beoordeling.

De gemachtigde miskent dan ook deze (gekende) gegevens, hetgeen getuigt van een onzorgvuldig en onredelijk oordeel.

Het is daarom kennelijk onredelijk om, gelet op bovenvermelde elementen, te veronderstellen dat de verzoekende partij, na haar vertrek uit Ghana meer dan twaalf jaar geleden (!) en haar verblijf in België, thans beroep kan doen op familie, vrienden of kennissen bij een afreis naar Ghana. De langdurige afwezigheid van verzoekster uit Ghana, de redenen waarom zij vertrok uit Ghana en haar langdurig verblijf in België wijzen net op het tegendeel.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom kennelijk onredelijk en onzorgvuldig.

Dat de gemachtigde stelt dat verzoekster “ruim 30 jaar in Ghana” verbleef “ waardoor volgens de gemachtigde “haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden (...) bijgevolg geenszins vergeleken [kunnen] worden met haar relaties in het land van herkomst”, wijst er minstens op dat het langdurig verblijf van verzoekster in België werd miskend, doordat het zeer langdurig verblijf van verzoekster buiten Ghana thans de belangen die zij nog heeft in Ghana ruimschoots overstijgt. Het gaat niet op om het aantal jaren verblijf op te tellen in elk land. Er dient daarentegen rekening te worden gehouden met de meest recente situatie van verzoekster, met name haar verblijf van meer dan twaalf jaar (!) in België.

Het staat immers vast dat verzoekster op 6 september 2010 aankwam op de luchthaven van Zaventem. Zij verbleef sindsdien in België (met uitzondering van een korte periode in Denemarken), het land waar zij haar hoofdverblijf heeft. Zij werd, omwille van “onduidelijke reismotieven”, de binnenkomst geweigerd. Zij was nochtans in het bezit van een authentiek Ghanees paspoort nr H2458770, afgegeven te Accra op 11.11.2009 en geldig tot 10.11.2009 met daarin een Schengenvisum type C voor Denemarken nr N001654514 afgegeven op 20.08.2010. Verzoekster diende een eerste verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming in het gesloten centrum op 12 september 2010. Op 17 september 2010 werd een de Deense autoriteiten een vraag tot overname gericht. Op 4 november 2010 is verzoekster op het vliegtuig gestapt richting Denemarken. Zij kon daar echter geen asielaanvraag indienen en keerde na drie dagen terug naar België.

De gemachtigde oordeelt dan ook op kennelijk onredelijke wijze door de achterhaalde situatie - met name dat verzoekster voorheen verbleven heeft in Ghana en zij hier langdurig verbleef - thans nog steeds te beschouwen als primair ten opzichte van de zeer langdurige periode dat verzoekster verblijvende is buiten Ghana. Het is deze laatste periode die duidelijk primeert in het leven van verzoekster. Dat zij voorheen verbleven heeft in Ghana, kan niet als primair of zelfs gelijkwaardig beschouwd worden aan het zeer langdurig en vooral actueel verblijf in België, temeer gelet op de door haar aangehaalde elementen (documenten) in het kader van haar aanvraag tot machtiging van verblijf die net een zeer sterke binding laten zien met België doorheen de jaren dat hij verblijvende was in België.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. Verzoekster wijst in haar aanvraag tot machtiging van verblijf op de door haar aangehaalde elementen in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming, hetgeen tevens buitengewone omstandigheden uitmaken.

De gemachtigde sluit deze elementen - die werden behandeld in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming - uit als buitengewone omstandigheid zonder evenwel na te gaan of het gaat om “elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties”, hetgeen in strijd is met artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Verzoeker is vrij om hiertoe alle mogelijke elementen aan te halen. Slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid.

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet (eigen accentuering) stelt hierom als volgt:

“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Een beoordeling werd hiertoe niet gemaakt door verweerder.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. Verzoeker merkt verder op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat verzoeker slechts voor een “tijdelijke” of “korte” periode moet verblijven in Ghana, in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging van verblijf.

Wat “tijdelijk” of een “korte” periode is, wordt niet omschreven. De gemachtigde hanteert het criterium “tijdelijk” en een “korte” periode nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Ghana om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling - omschrijft als “tijdelijk” of “kort”, zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder “tijdelijk” of “kort” verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoeker in deze niet-omschreven periode, “tijdelijk” of “kort”, in de mogelijkheid zou zijn om in Ghana te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Er kan bovendien worden vastgesteld dat er meer dan 15 maanden verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (21.03.2023) en het moment van het indienen van de aanvraag (09.12.2021), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de “buitengewone omstandigheden” niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7

december 2001, nr. 101 624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheids-beginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3. Voor wat betreft de draagwijdte van artikel 9 bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich volledig aansluiten bij de beschouwingen die verzoekster hierover uit in punt 1 van haar betoog.

2.4. In de bestreden beslissing kan worden gelezen:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen binding meer heeft met Ghana, dat zij geen eigendom of steun meer heeft in dit land waarop zij kan rekenen. Haar binding met het land van herkomst zou zij (stelselmatig) verloren zijn, zij zou geen reden hebben om terug te keren naar Ghana en zou er geen leven meer kunnen uitbouwen (temeer gezien de redenen van haar vertrek uit Ghana). Verder zou zij ter staving hiervan een verklaring van haar zus voorleggen. Echter, we stellen vast dat deze verklaring niet aan de aanvraag werd toegevoegd. Er moet worden opgemerkt dat het onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Ghana en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Daarenboven verklaarde betrokkene in haar laatste VIB dat zij nog steeds regelmatig contact heeft met haar zus [E.]. Wat betreft de bewering dat het verblijf in Ghana bijzonder veel inspanningen, tijd en geld zou vergen waardoor het voor haar (gelet op deze omstandigheden) bijzonder moeilijk is, dient te worden opgemerkt dat het betrokkene vrij staat een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Re-integratie-bijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen eigendom of steun meer zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

[...]

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op haar elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigings-wereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat haar banden

met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland.

[...]

De overige aangehaalde elementen (dat ze op een zeer goede manier geïntegreerd is, dat ze geworteld is in onze samenleving, dat ze de Nederlandse taal spreekt, dat zij deed wat ze kon om haar toegang tot de arbeidsmarkt te vergroten, dat ze vastgegroeid en geworteld is gedurende een zeer lange periode in onze samenleving, dat ze een belangrijk onderdeel vormt van de samenleving waartoe zij behoort, dat ze in staat is om te werken (en dus ook financieel bij te dragen aan de samenleving, dat ze woonachtig is in België, dat zij door het verstrijken van verschillende jaren een belangrijk sociaal welzijn tot stand heeft gebracht in België), haar oprechtheid, werkbereid, taalvaardigheid en normbesef, dat ze jarenlang gewerkt heeft, dat ze vermijdt dat zij ten laste valt van het sociale zekerheidsstelsel) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2.5. Gelet op het voormelde kan verzoekster bezwaarlijk worden gevolgd in haar betoog dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de binding die ze heeft opgebouwd met België. Verzoekster haalt aan dat zij haar langdurig verblijf in België heeft benadrukt in haar aanvraag en is ervan overtuigd dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid is in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Door te herhalen wat zijn heeft aangehaald in haar aanvraag om verblijfsmachtiging en haar eigen visie op haar zaak mee te delen, toont verzoekster niet aan dat de bovenvermelde afwegingen van verweerder, die in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt over een ruime appreciatie-bevoegdheid, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn of getuigen van een manifeste beoordelingsfout.

2.6. Verzoekster betwist de vaststelling van verweerder niet dat ze ruim 30 jaar in Ghana heeft verbleven. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat verweerder hieruit afleidt dat het onwaarschijnlijk lijkt dat verzoekster geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst bij wie zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Verzoekster benadrukt dat er moet worden gefocust op het feit dat ze al twaalf jaar in België verblijft en dat haar actueel verblijf alhier moet primeren op haar verblijf in Ghana waarmee de binding volgens haar verloren is gegaan, maar ze gaat eraan voorbij dat een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een omstandigheid is die het bijzonder moeilijk tot onmogelijk maakt om in het land van oorsprong een aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk in te dienen. In de bestreden beslissing kan worden gelezen: *“Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland”* alsook *“het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft impliceert [niet] dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn.”* Verzoekster brengt niets concreets aan dat deze afwegingen doet wankelen. Ook de vaststelling in de bestreden beslissing, *“Daarenboven verklaarde betrokkene in haar laatste VIB dat zij nog steeds regelmatig contact heeft met haar zus [E.]”* laat verzoekster totaal ongemoeid. Verzoekster vindt een verwijzing in de bestreden beslissing naar een verblijf van dertig jaar in Ghana, *“abstract”*, maar deze vaststelling alsook de gevolgtrekkingen die verweerder erop baseert, zijn wel degelijk concreet. Verzoekster toont nergens concreet aan dat ze in Ghana geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aldaar ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf.

2.7. In de bestreden beslissing kan voorts worden gelezen:

“Betrokkene vermeldt in haar aanvraag dat zij Ghana ontvlucht is omwille van bedreigingen door haar oom, nadat die te weten kwam over haar bisexualiteit. Verder verklaart ze gevlucht te zijn omdat zij lid was van de politieke partij NPP en geconvoceerd werd door de politie. Betrokkene vreest het terugkeren naar haar land van herkomst om deze redenen. Betrokkene voegt echter geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar VIB naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder

voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.”

2.8. Conform artikel 9 bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet kunnen elementen die reeds werden aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag, maar werden verworpen omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 van dezelfde wet met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties, in aanmerking worden genomen als buitengewone omstandigheden. Verzoekster verwijt verweerder dat hij geen beoordeling heeft gemaakt in dit verband. De Raad ziet echter de grondslag van deze verwachting niet in, gezien verzoekster elementen heeft aangehaald in haar aanvraag om verblijfsmachtiging die niet werden verworpen omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en evenmin aan de criteria voorzien in artikel 48/4 van deze wet met betrekking tot de subsidiaire bescherming. Verzoekster concretiseert nergens het tegendeel.

2.9. Verzoekster betoogt ten slotte dat verweerder nergens – ook niet bij benadering – de “*korte tijd*” omschrijft die ze in Ghana zal moeten verblijven in afwachting van een beslissing over haar aanvraag om verblijfsmachtiging noch haar “*tijdelijke terugkeer*” naar Ghana, waarvan de bestreden beslissing meermaals gewag maakt.

2.10. In de bestreden beslissing kan worden gelezen:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat de behandelingsduur van in het buitenland ingediende aanvragen zeer lange tijd in beslag kan nemen waardoor het haar onmogelijk zou zijn in te schatten hoelang zij in Ghana zou moeten blijven. We merken echter op dat men zich niet op voorhand kan uitspreken over de concrete behandelingsduur van de verblijfsaanvraag ingediend volgens de gebruikelijke procedure. Deze is namelijk afhankelijk van allerhande factoren die niet steeds op voorhand kunnen worden ingeschat. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat vanuit het buitenland ingediende aanvragen om te worden gemachtigd tot een verblijf niet binnen een redelijke tijdsperiode zouden worden behandeld (RVV, arrest nr 248445 van 29 januari 2021). Uiteraard vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien (RVV, arrest 244112 van 16 november 2020).”

Verzoekster brengt hiertegen niets concreets in. Gezien deze afwegingen ziet de Raad niet in waarom verzoekster van verweerder toch nog verwacht dat hij preciseert of omschrijft hoelang ze in Ghana zal moeten vertoeven in afwachting van een beslissing over haar aldaar ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. De Raad ziet ten overvloede ook niet in welk belang verzoekster bij haar kritiek heeft. Immers heeft ze in haar aanvraag niet aangegeven dat het een buitengewone omstandigheid wordt voor haar als zij langer dan een bepaalde termijn in het land van oorsprong moet blijven om de uitkomst af te wachten van de aldaar ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging die ze zal indienen in het land van oorsprong valt ten slotte onder de toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of een behandelingsduur van 15 maanden van haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag als langdurig kan worden bestempeld, ziet de Raad niet in waarom de behandelingsduur van haar aanvraag om verblijfsmachtiging die verzoekster heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zomaar moet worden doorgetrokken naar de behandeling van een dergelijke aanvraag op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Samenvattend stelt de Raad vast dat verzoekster niet aantoont dat verweerder bij het treffen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA